

kens Regnskab. Men det maa jo den højtærede Finansminister om.

Hvad det politiske angaar, har jeg ikke nogen som helst Mening om, hvad Ministerium der vil komme her i Landet, hvis dette Ministerium forlader os. Jeg har ikke i Øjeblikket noget Ønske om, at det skal forsvinde, og for det første bliver det da, indtil Valget er udskrevet og tilendebragt. Endnu er der jo ikke udskrevet Valg, eller hvis det maaske allerede er sket, er det ikke kommet til min Kundskab. Men saa længe bliver da Ministeriet, og saa skal der først dannes et andet Ministerium. Saa vidt jeg forstod, er Ministeren imidlertid heller ikke sikker paa, at det ikke er ham, der vil vedblive at være Finansminister, og i saa Tilfælde ser jeg ikke, hvorledes han kommer over de Vanskeligheder, der finansielt vil være for Staten, blot idet jeg nævner denne ene Post, i den kommende Tid, og da kan jeg i alt Fald ikke begribe, hvorledes Statslaan kan undgaa.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg har i Folketinget under Finanslovdebatten udtalt mig om Landmandsbankspørgsmaalet paa den Maade, at jeg fremhævede, at der var et sort Punkt ude i Horisonten, og at der vilde blive skrevet en betydelig Regning til Staten. Det er mig aldeles ikke ukendt, at Stillingen er saadan; men jeg har endnu ikke hørt noget om — jeg ved ikke, om det ærede Medlem ved noget —, hvornaar denne Regning præsenteres. (*Brandes:* Hver Maaned). Ikke til Betaling. Derimod ved jeg, at der fra visse Sider er gjort Forsøg paa at blande Landmandsbankaffæren ind i den øjeblikkelige politiske Situation. Der er gjort saadanne Forsøg i Folketinget, men saa vidt jeg kan se, har de ikke ført til noget Resultat. Jeg gaar ud fra, at det heller ikke er det ærede Medlems Ønske ved sin Bemærkning her om Landmandsbanken at bringe dette Spørgsmaal ind i den øjeblikkelige politiske Situation — i saa Fald vil jeg i hvert Fald trods det, at jeg aldrig før har vovet at give det ærede Medlem Raad, denne Gang sige: Lad hellere være!

Brandes: Den højtærede Minister mener, at Regningen paa de 130 Mill. Kr. ikke er præsenteret. Jeg tillod mig at afbryde ham med at sige, at den præsenteres i Virkeligheden hver Maaned, og det kan jeg ikke se, at jeg har Uret i. Jeg siger dette aldeles ikke for at fortrædige Ministeren; men naar der hver Maaned offentliggøres, at Staten skylder saa og saa

meget, uden Hensyn til, hvor det offentliggøres — det kunde jo være af en helt anden Art, nu er det tilfældigt denne Bank —, saa er Regningen i Virkeligheden præsenteret, selv om der ikke er kommet Anmodning fra Banken om at betale. Jeg forstaa meget godt den højtærede Finansministers Stilling, at han kan undgaa at betale i Øjeblikket; at han ikke kan undgaa det i Længden, er han jo enig med mig i. Jeg vilde meget nødig, maa jeg sige for mit Vedkommende, være Finansminister paa den Maade, at jeg hver Maaned fik denne Regning præsenteret, ved at det offentliggøres, at Staten skylder 130 Mill. Kr. Jeg har sagt dette ganske sagligt, vil jeg gøre opmærksom paa, i Sammenhæng med det foreslaaede Laan, idet min Motivering var, at jeg finder det betænkeligt at optage smaa Laan, hvis man skal komme til et større.

Naar den højtærede Finansminister udtaler, at Forholdet til Landmandsbanken fra anden Side søges inddraget i den politiske Situation, maa jeg sige, at det er ikke sket fra min Side. Det har jeg aldeles ikke gjort under denne Forhandling med den højtærede Finansminister; jeg ønsker det heller ikke, i den Forstand heller ikke, at man maa være meget forsigtig selv med en statsgaranteret Bank. Man skulde jo synes, den var overmaade sikker; og det er den naturligvis ogsaa, naar Staten garanterer for alle Gældsforpligtelser. Alligevel skal man være forsigtig, og derfor vil jeg nødig ved denne Forhandling inddrage dette Spørgsmaal i større Maalestok, hvad man i og for sig meget godt kunde gøre. Det har jeg heller ikke gjort, men paa den anden Side: hvad kan Forsigtighed nytte, naar det hver Maaned staa ganske tydeligt at læse, baade for Indland og Udland, at Banken er saaledes stillet, at den har et Underskud paa 130 Mill. Kr., og alle Mennesker ved, at Staten skal betale disse Penge.

Den højtærede Finansminister siger, at han ellers ikke giver mig Raad. Jeg vil dog gerne modtage Raad, og jeg aner ikke noget om, at vi skulde staa paa en saadan Fod med hinanden, at vi ikke skulde kunne give hinanden Raad. Men den højtærede Minister behøver ikke at give mig dette Raad. I hvert Fald, for saa vidt dette Spørgsmaal om Landmandsbanken inddrages i hele den Forhandling, der i disse Dage føres her paa Rigsdagen — paa en Maade, som man kan beklage ud fra den Opfattelse, at hvis man skal have Valg, var det bedre, at man kom